

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Moja

Pravljica

Manuel Brumen, 6. a

*MOJA
PRVA LITRA
2023*

OŠ OLGE MEGLIČ
MAJ, 2023

Nina Zilič, 6. b

S PRAVLJICO V BOLJŠI SVET ...

V novo spletno knjigo Moja pravljica 2023 naj vas zapelje letošnja poslanica ob mednarodnem dnevu knjig za otroke, 2. aprilu.

Uživajte ob prebiranju inovativnih pravljič in v čudovitih ilustracijah, ki so jih ustvarili učenci OŠ Olge Meglič.

Knjižničarka Alenka Kandrič

VAGELIS ILIOPOULOS: JAZ SEM KNJIGA, PREBERI ME

Jaz sem knjiga.
Ti si knjiga.
Vsi smo knjige.

Moja duša je zgodba, ki jo pripovedujem.
Vsaka knjiga pripoveduje svojo zgodbo.

Na videz smo lahko popolnoma različne,
nekatero velike, druge majhne,
nekatero pisane, druge črno-bele,
nekatero z malo stranmi in druge z mnogimi.

Lahko smo podobnega mnenja
ali pa govorimo popolnoma različne reči.
A prav v tem je naša lepota.
Če bi bile vse enake, bi bilo dolgočas.

Vsaka izmed nas je edinstvena.
Vsaka od nas je upravičena do tvojega spoštovanja,
do tega, da jo bereš brez predsodkov,
do mesta v tvoji knjižnici.

O meni imaš lahko svoje mnenje.
Prebrano lahko raziskuješ,
presojaš, imaš tudi pripombe.

Lahko me vrneš na polico
ali pa me stisneš tesno v svoj objem
in z menoj odpotuješ zelo daleč.
Toda nikoli ne dovoli, da me kdo vrže stran
ali da me pošlje na drugo polico.
Nikoli ne zahtevaj mojega uničenja
in ne dovoli niti, da to stori kdo drug.

In če neka knjiga pride z druge police na tvojo,
ker jo je nekdo ali nekaj pregnalo stran,
ji napravi prostor.

Če se samo malo premakneš,
bo lahko stala zraven tebe.

Poskušaj občutiti, kar občuti ona.
Razumi jo. Zaščiti jo.
Jutri se lahko tudi ti znajdeš v njenem položaju.

Ker si tudi ti knjiga.
Vsi smo knjige.

Daj, zavpij na ves glas, da te bodo vsi slišali.
»Jaz sem knjiga, preberi me!«

(Prevedla Jelena Isak Kres)

Nuša Arnuš, 7. a

Matic Šuler, 6. a

KAZALO

S PRAVLJICO V BOLJŠI SVET ...	5
VAGELIS ILIOPOULOS: JAZ SEM KNJIGA, PREBERI ME	5
MOJCA POKRAJČULJA MALO DRUGAČE.....	8
NERED V VESOLJU	9
ČUDEŽNI GOZD	9
MALA PRINCESKA	9
MUCA LINA	10
MI, VITEZI	10
MALI ZMAJČEK	10
NAJBOLJŠA PRIJATELJA.....	10
MUCA IN KUŽA.....	12
PLAY GAME.....	12
ZAJČEK IN VOLK.....	12
KMETIJA MIHEC.....	15
PRINCESA SIRI IN ČAROBNA PTICA.....	15
NELI, PALČEK IN SKRIVNOST	16
SVOBODA IN JAZ	16
TRNULJČICA SANJA.....	16
TRI MAČKOTIRKE	18
VITEZ GREGA IN ZMAJ SIMBAI	18
ZEBRICA ZIBER.....	19
100 IN 1 PRIJATELJ.....	20
BITKA ZA MIR.....	20
BOBER JULI, SAM SVOJ MOJSTER	20
ČAROBNE SANJE	21
ČAROBNI MUCEK IN TRI SESTRE.....	21
ČAROBNI ZVEZEK ALI DRUGI SVET	22
ČAROVNICA JANJA	22
DEKLE	25
KAKO SO MEDVEDI IZGUBILI REP	25
DVA BRATA	26
HRESTAČ IN DVE SESTRI	26
HUDIČEVA POT	26
KAKO PUJSI REŠIJO ZMAJEVA JAJCA.....	28
SPRTI KRALJIČNI.....	29
MAČEK MURI IN PRIJATELJSTVO.....	29
PALČICA MALO DRUGAČE.....	30
SNEGULJČICA NAJDE PRIJATELJE.....	31
BELLA AND THE MAGIC SCHOOL.....	33
FLUFFY THE DANCING QUEEN	33
THE WICKED FOREST	34
THE MAGIC BOOK	35

MOJCA POKRAJCUJLA MALO DRUGAČE

Pred davnimi časi je živel ena in edina Mojca Pokrajculja. Živela je sama v majhni hišici. In zelo rada je pospravljala. Ko je bila zaspana, je spala zelo dolgo. Neke noči, ko je spala, je naenkrat na vrata potrkala lisica. Mojca je vstala iz postelje in šla odpret. Pred vrati je zagledala premraženo lisico, ki jo je prosila, da jo spusti naprej. »Spustim te, če mi poveš, kaj znaš,« ji je rekla Mojca. Lisica ji je odvrnila, da nič ne zna, a jo zebe in je njena gostja, zato bi se spodobilo, da jo povabi naprej. »No, naj ti bo,« je rekla Mojca. Ko sta vstopili, je lisici ponudila odejo, da se z njo ogreje. Bila ji je hvaležna. Nato sta se odpravili spat in zaspali. Pa je spet potrkalo. Mojca je ponovno vstala, a preden je odprla, je vprašala, kdo je pred vrati in kaj zna. Bil je medved, ki je povedal, da prinaša med in zna sekati drva ter narediti ogenj. »Potem pa kar naprej,« ga je povabila Mojca. Nato so se vsi skupaj ulegli in zaspali. In spet nekdo potrka. Mojca Pokrajculja stopi do vrat in zopet vpraša, kdo je. »Jaz sem veverička in zebe me. Spusti me naprej.« Na vprašanje, kaj zna, je veverica povedala, da zna spretno nabirati hrano. Zato je Mojca tudi njo spustila naprej. Vsi so zaspali, ko je njihov spanec zopet nekdo zmotil. Mojca je bila že malo jezna: »Danes pa res ni miru!« Tokrat je bil pred vrati premražen volk. Ker je povedal, da zna zelo dobro kuhati, je tudi njega Mojca spustila naprej, čeprav v hiški skorajda ni bilo več prostora. Mojca je še nekaj časa bedela, a nihče ni več potrkal, zato je zaspala. Čez nekaj časa pa jo zbudi lisica in ji pove, da jo močno boli trebuh. Mojca je rekla, naj gre v kuhinjo in si skuha kamilični čaj. Lisica je odšla, a ni kuhala čaja, temveč jedla med. Za nekaj časa je spet tožila, da jo trebuh boli še močneje, zato jo je Mojca zopet poslala, da si skuha čaj. Lisica je seveda želela še več medu. Tokrat je pojedla med do konca. Sita se je odpravila spat. Ko so se zjutraj zbudili, so se najprej odpravili vsak na svoje delo. Medved je nasekal drva in naredil ogenj, da jim je bilo toplo, veverička je odšla nabirati hrano, volk je začel kuhati, Mojca pa je čistila hiško. Edino lisica, ki ni znala ničesar, ni počela nič. Ko so se najedli, so odšli nazaj na delo. Zvečer so vsi, razen lisice, utrujeni zaspali. Lisica ni bila utrujena, ker ves dan ni počela nič. Vedela je, da bodo ostali slej ko prej odkrili, da medu ni več, zato je tuhtala, kaj bi naredila, da je ne odkrijejo. Imela je tri ideje. Prva, da nabere novi med. A vedela je, da bo to predolgo trajalo. Druga, da preprosto prizna, da je ona pojedla ves med. A bala se je, da jo bodo zato vrgli iz hiške. Tako je prišla na novo idejo. Okriviti mora nekoga drugega, da ne bo ona sumljiva. Vedela je, da medvedu ne sme podtakniti krivde, ker zanj, ki je med prinesel, ne bo nihče zares verjel, da ga je sam pojedel. Tudi volka si ne sme izbrati. On je njen dober prijatelj, a ko se razjezi, to za nikogar ni dobro. Tako ji je ostala samo še veverica. Mojca je že zjutraj ugotovila, da je kozarec z medom prazen. Nihče, razen lisice seveda, ni vedel nič o tem. Nato se je volk spomnil, naj vsak izbruha vse, kar ima v želodcu in bodo tako ugotovili, kdo je kradel. Nihče se s tem ni strinjal. Nato se je veverica spomnila, da bi lahko šli ven ležat na sonce. Tistemu, ki bo pricurljal med na gobček, ga je pojedel. Res so tako storili. Kmalu so vsi, razen lisice, spet zaspali. Lisica pa je šla in iz praznega kozarca medu po robu postrgala še zadnje kapljice ter jih namazala veverici okrog ust. Nato se je ulegla in tudi ona mirno zaspala. Tam okrog pa se je ravno takrat mudila čarobna vila po imenu Nia. Letela je nad spečimi živalmi in Mojco ter opazila, kaj počne lisica. Ko je lisica zaspala, je zbudila veverico in ji rekla, naj se gre umiti okrog ust, ker je umazana. Veverica je bila radovedna, kaj je to, kar ima okrog ust. Nia ji je povedala, da je med. Veverica je bila presenečena in prestrašena. Ni bila ona tista, ki bi pojedla med, a vseeno bodo zdaj krivili njo in jo spodili iz hiške. Nia pa je vedela, kdo je kriv za to. Veverica je bila zelo jezna na lisico, ko je izvedela, kaj ji je storila. A jo je Nia pomirila in ji rekla, da bo sama vse uredila. Ona naj samo v miru zaspi nazaj. Nato je Nia vzela svojo paličico in

rekla: »Čirole, čarole! Naj ne bo več medu na veveričinih ustih. Naj se preseli na usta lisice.« Ko se je Mojca prebudila, je zaklicala: »Lisica je bila!!!« Vsi so se v hipu zbudili. Lisici ni bilo čisto nič jasno. Ker je bila kriva, so jo spodili iz hiške. Veverica je vsem povedala, kaj se je dejansko zgodilo. Živali so bile hvaležne, da je v njihovi bližini pravična vila Nia, zato so jo prijazno povabile na čaj. Ker je imela čarobne moči, jim je pričarala nov kozarec, ki je bil poln medu. Zdaj so se lahko vsi posladkali z njim.

Lia Sledič, 6. b

NERED V VESOLJU

Pred davnimi časi je med sedmimi planeti živel zvezdna vila. Imela je metulja Zono. Zono je bil govoreč metulj. Vse je bilo v najlepšem redu.

Nekega vesoljskega svetlega dne pa je v vesolje prišel vesoljski pajek. Zvezdna vila je bila zelo zaskrbljena in je o tem obvestila celotno vesolje.

Ko je to slišal junak Brinos, je nemudoma priskočil na pomoč, saj je v vesolju, zaradi vesoljskega pajka, vladal pravi direndaj. Hiše so bile izruvane, vse ograje poškodovane. Brinos in pajek sta se podala v borbo. Zmagovalec Brinos je pajka pregnal iz vesolja.

In vsi so srečno živeli naprej, še danes jih lahko srečate v vesolju.

Katja Črnivec, 2. a

ČUDEŽNI GOZD

Nekoč je za sedmimi gorami živel deklica Liza. Odšla je v gozd, kjer je zagledala sedem gozdnih palčkov in jim rekla: »Stop!« Palčki so se prestrašili in zbežali v svojo hišico.

Ko se je Liza ukvarjala z iskanjem palčkov, pa je prišla zlobna čarovnica in jo začarala v pikapolonico. Pikapolonica Liza se je prestrašila in odletela po gozdu. Srečala je muho, s katero sta postali prijateljici. Muha ji je svetovala obisk znanstvenice. Ta ji je ponudila napoj, ki jo je spremenil nazaj v deklico Lizo.

Po gozdni poti so prav v tistem trenutku prišli palčki in princ na belem konju. Preskočila je iskrica in sta se poročila.

Še danes srečno živita za sedmimi gorami.

Maša Kolbl, 2. a

MALA PRINCESKA

Pred davnimi časi sta živel kralj in kraljica, ki sta si zelo želela otroka. Nekega dne se jima je ta želja uresničila.

Vendar deklica ni bila podobna dojenčku, izgledala je kot mala čarovnica. Bila sta zelo žalostna. Odločila sta se, da poiščeta pomoč. Srečala sta škrate. Rekel jima je, da bo z veseljem pomagal. Škrat je kralju in kraljici dal napoj. A ko sta ta napoj dala mali princeski, se je spremenila v žabo. Nato sta srečala vilo. Vila jima je dala drug napoj. Ko ga je žabica popila, je napoj deloval. Končno se je spremenila v pravo princesko. Živel so srečno do konca svojih dni.

Mia Huzjak, 2. b

MUCA LINA

Pred davnimi časi je živela muca Lina. Bila je zima. Muci Lini je zmanjkalo dračja, zato se je odpravila v gozd. Med potjo je srečala starko. Starka se ji je zdela sprva zelo prijazna, celo na čaj jo je povabila. A starka je bila v resnici zlobna čarovnica.

Muco Lino je hotela skuhati, a muca je bila prebrisana in ji je ušla. Muca Lina še danes srečno živi v svoji hiški.

Tinkara Bezjak, 2. a

MI, VITEZI

Nekoč so na gradu živeli vitezi. Borili so se proti zmajem in sovražnikom. Tistega, ki ni upošteval kralja, so vrgli v ječo.

Imeli so sto vojščakov in čaroben meč. Nekega dne so jih napadli sovražniki. Vitezi so uporabili čarobni meč. Z mečem so jih začarali v kamen. Medtem so izkopali jarek, v katerem so bili krokodili. Nato je prišel čarovnik in je kamne s čarobno palico spremenil nazaj v vojake. Vitezi so iz jarka spustili krokodile. Sovražniki so se ustrašili in zbežali.

Vitezi so bili veseli, ker so zmagali. Kralj jim je priredil zabavo.

Julija Vajda in Filip Osterc, 2. b

MALI ZMAJČEK

Nekoč je živel mali zmajček, ki je zelo rad spal. Nekega jutra ga mama ni mogla zbuditi, zato bi skoraj zamudil v šolo. Na srečo je vse to opazovala čarobna raketa, ki ju je hitro odpeljala do šole. Ko sta prišla v šolo, se je zmajček opravičil.

Naučil se je, da zamujati ni lepo, saj so ga v šoli čakali vsi prijatelji.

Ema Kokol, 1. b

NAJBOLJŠA PRIJATELJA

Nekoč sta živela Loki in Beni, psička. Spoznala sta se na prvi pasji šolski dan.

Skupaj sta sedela na blazinici in začela sta se pogovarjati. V nekaj dneh sta postala najboljša prijatelja. Včasih sta si šla po kakšen pečen briketek. Znana pa sta bila po dobrih ocenah. Nekaj krat sta imela skupen pižama parti. Nekega dne pa v šolo pride nova psička, po imenu Leika. O Lokiju in Beniju je za njunim hrbtom zelo grdo govorila. Čez nekaj časa sta se Loki in Beni začela grdo gledati in sta se celo skregala. Vendar noben od njiju ni našel boljšega prijatelja. Loki se je odločil, da se pogovori z Benijem. A ko sta se pogovorila, sta ugotovila, da nikoli nista bila zares skregana. Po premisleku sta ugotovila, da je bila Leika kriva, da sta se sploh skregala. Hotela sta se maščevati. Naslednje kosilo si je Beni zaželel malinin puding, na katerega je bila Leika alergična. Beni je želel puding vreči Leiki naravnost v obraz, vendar ga je Loki ustavil. Razložil mu je, da niso drugi krivi, če se nista onadva pogovorila in drug drugemu verjela ter se podpirala.

Leiki se tako ni nič zgodilo. Beni in Loki pa sta se zmeraj pogovorila, če je prišlo do nesoglasij, in si seveda povedala resnico. Še danes sta najboljša pasja prijatelja.

Hana Arnuš in Žana Muhič, 5. a

MUCA IN KUŽA

Nekoč sta živela muca in kuža. Bila sta najboljša prijatelja.

Nekega dne sta se odločila, da bosta šla v gozd. V gozdu sta srečala tri živali: majhno kačo, veliko kačo in volka. Majhna kača jima je dala zemljevid do čarobnega napoja. Muca in kuža sta ji verjela. Po poti sta srečala veliko kačo. Vprašala sta jo, če pozna pot do napoja. A velika kača ni vedela, kje je pot do napoja. Kača jima je rekla, da naj vprašata volka. Šla sta do volka. Vprašala sta ga, če mogoče on ve, kje je pot do čarobnega napoja. Volk jima je rekel, da ve in jima bo povedal, samo nekaj mu morata dati v zameno. Muca ga je vprašala, kaj zahteva. Volk je želel nekaj hrane. Rekla sta mu, da mu jo bosta dala, a naj ju najprej pripelje do napoja. Volk se je strinjal in ju vodil. Prišli so do napoja. Muca in kuža sta napoj popila in pristala v čarobni deželi z metulji. Metulji so ju pripeljali do drugega napoja, ki sta ga popila in pristala sta spet doma.

Živela sta srečno do konca svojih dni.

Iva Bečirović, 2. b

PLAY GAME

Nekega deževnega dne je mali Lin igral igrice na svojem računalniku. Medtem pa je na drugi strani sveta zlobni čarovnik Bobi iskal barvne diamante super moči. Linu se igrice niso zdele takšne kot po navadi. Nenadoma se je njegova hiša začela tresti in odprl se je portal v svet igric, ki se odpre samo enkrat na milijardo let.

BUM!!! Lin je padel skozi portal in se znašel v igrici SUPER MARIO. Zelo se je začudil, a mu je kmalu postalo jasno, kje je in kaj mora narediti. Nekaj časa se je Lin trudil, da je prišel skozi prvo stopnjo, nato pa mu je Mario povedal, kako pride skozi celo igrico v treh minutah. Lin je igro hitro končal in se odpravil v drugo igro, ki se je imenovala ROBLOX. Tam se je nekaj časa igral, ko pa mu je postalo dolgčas, je šel raziskovat še druge igre. Naslednja igra, v katero je šel, je bila MINECRAFT. Tu se je zelo zabaval. A ni vedel, da nedaleč v stran čarovnik Bobi uničuje internet, samo da bi našel barvne diamante super moči. Ko je Linu postalo dolgčas v MINECRAFTU, se je odpravil v igrico SONIC THE HEDGEHOG. Tam se je zelo zabaval, a se je zresnil, ko mu je Sonic povedal za čarovnika Bobija. Lin je takoj začel zbirati vojsko igric. Vsi skupaj so se takoj odpravili Bobiju nasproti. Na koncu so ga našli v igrici FIFA 23. Tam se je pričel zelo kul spopad. V boju je vsaka igrica uporabila svoj barvni diamant super moči. Na koncu so, igrice in Lin, s skupnimi močmi premagali čarovnika Bobija.

Lin se je vrnil nazaj v resnični svet in od takrat naprej so vsi živeli v miru.

Liam Kosi Žbogar in Aleks Pšajd, 5. a

ZAJČEK IN VOLK

Nekoč je živel zajček Matija, ki je šel na vrt po korenček in potem se mu je nekaj zgodilo. Na vrtu ni bilo več korenčkov. Šel je vprašat lisico in še enega zajčka, kaj se je zgodilo. Ampak lisica ga je hotela pojesti. Zajec je rekel, da je videl volka, ki je šel mimo s polno košaro korenčkov. Potem je šel zajec do volka, ki ga je najprej hotel požreti. Zajček je rekel, da bi ga rad nekaj vprašal. Volk je rekel, da nima njegovega korenčka. Potem je zajček šel v volkovo domovanje in mu vzel korenčke. Odšel je domov in pripravil korenčkovo pito. Volk se ni nikoli več vrnil po korenčke.

Lara Antonija Reich, 1. a

Eli Tement, 7. a

KMETIJA MIHEC

Na kmetiji Mihec sta bila zeleni kombajn in moder traktor z žlico. V skednju, ki je bil poln koruze, je stala rdeča prikolica, polna bal sena.

Na polju so bili trije traktorji. Prvi je sejal pšenico, drugi traktor je rahljajl zemljo in tretji je oral njivo.

Na kmetiji Mihec so imeli devet krav. Te so se nekega dne pasle na pašniku, ko se je nenadoma podrla ograja in so krave pobegnile. Vse so prišle do mesta Ptuj, šle so celo preko mostu čez reko Dravo. Krave so iskali z ladjami, letali in traktorji. Potem je prišel velik moder traktor z žlico, ki je imel prikolico s kletko, v kateri je že bilo sedem ulovljenih krav. Treba je bilo poiskati le še dve. Modri traktor več ni vedel, kje bi iskal izgubljene živali. Potem je priletel golob in mu povedal, da se izgubljeni kravi paseta na kmetiji Zorec. Traktor je odhitel na kmetijo Zorec, naložil še zadnji dve kravi in ju odpeljal domov. Kmet si je nato končno oddahnil, ker je bila pšenica posejana in krave v hlevu.

Miha Makovec, 1. a

PRINCESA SIRI IN ČAROBNA PTICA

Pred davnimi časi je živel kralj, ki mu je bilo ime Rudi. Imel je hčerko, princeso Siri. Siri je mama umrla, zato je imela zelo nesramno mačeho.

V gradu so imeli veliko živali. Največ so imeli ptic. Nekega dne je imela princesa Siri rojstni dan. Prav ta dan je mačeha brez razloga skregala Siri, ki je bila zato zelo žalostna. Pobegnila je ven na grajski vrt. Tam so bile ptice v kletkah. Ena je bila velika, s tremi različnimi barvami peres in s prelepimi očmi. Šla je do nje in ji razložila svoje težave. Vedela je, da je ptica ne razume, ampak ji je bilo všeč, da je nekomu lahko povedala za svoje težave in jih ni držala v sebi. Ko je Siri nehala govoriti, jo je ptica pogledala v oči in spregovorila: »Vesela sem, da mi zaupaš svoje probleme.« Siri je strmelala v ptico. Ptica se ji je predstavila. Rekla je: »Sem ptica, ki prihaja iz dežele Aragog. Jaz, tako kot druge ptice, nisem znala govoriti, a me je nekega dne ukradel čarovnik Dron Ared, ki me je spremenil v govorečo ptico.« Siri ni razumela. Vprašala jo je: »Zakaj pa je prav tebe ukradel?« »Zato, ker sem tako barvita in ker imam tako lepe oči.« Takrat je Siri vse razumela.

Glede na to, da je ta ptica čarobna ptica, se je Siri spraševala, če lahko spremeni nesramne osebe v dobre. »Lahko spremeniš nesramne osebe v prijazne?« jo je vprašala. »Seveda lahko,« ji je odgovorila ptica. Ptica je že vedela, koga hoče Siri začarati in tudi zakaj. Vse je izvedela, ko ji je Siri govorila o težavah. Siri je odprla kletko, ptico vzela ven in jo na skrivaj odnesla v grad. Vedela je, če jo bo mačeha videla, bo zelo jezna. Odnese jo je v mačehino sobo, jo tam pustila, odšla iz sobe in se nekje skrila. Videla je, da je mačeha šla v sobo. Naenkrat se je vse zableščalo in potem je izgledalo, da se ni nič zgodilo. Siri je šla v mačehino sobo in pogledala, če je ptica mačeho spremenila v prijazno osebo. Odprla je vrata in mačeha jo je pogledala s prijaznim nasmehom. Sledila je dolga tišina in naenkrat je mačeha rekla: »Vse najboljše, Siri!« Siri jo je začudeno pogledala. Mačeha jo je vprašala: »Kaj pa gledaš? Kaj se je zgodilo?« Siri je hitro odgovorila: »Nič se ni zgodilo.« Videlo se je, da ima mačeha presenečenje za Siri.

Mačeha jo je odpeljala ven. Siri je zunaj zagledala prelepega kraljeviča. Na prvi pogled sta se zaljubila. Kraljevič jo je prosil za roko. Siri je z veseljem pritrdila.

Kmalu zatem je bila v kraljestvu velika poroka. Siri je rekla, da je bil to njen najboljši rojstni dan. Kraljevič in Siri sta živela srečno do konca svojih dni.

Livia Sartor, 4. a

NELI, PALČEK IN SKRIVNOST

Neli je deklica, ki verjame v čarovnijo. Njen najboljši prijatelj Medo ji vedno prisluhne, ko pripoveduje o pustolovščinah. Nekega dne je Neli šla na sprehod in videla palčka. Povedal ji je, da je izgubil svojo čarobno palico v gozdu. Neli mu jo je šla takoj pomagat iskat. Palček je bil vesel, ko je dobil svojo čarobno palico nazaj in se zahvalil Neli za pomoč. Neli je spoznala, kako pomembna je pomoč. Z medvedkom se veselita novih pustolovščin in srečno živita njuno življenje.

Neli Grager, 1. a

SVOBODA IN JAZ

Nekoč se je v nekem kraljestvu rodila princesa. Kralj in kraljica sta bila tako vesela, da sta sedem slik svoje novorojenke objavila na Facebooku. Dobila sta veliko všečkov oz. lajkov. Princesa je odraščala. Kralj in kraljica sta ji kupila Iphone telefon. Vsi so želeli biti njeni prijatelji na Snapchatu. A princesa je najbolj na svetu ljubila konje. Rada je imela živali in naravo. Za internet ji je bilo prav malo mar. Kralj in kraljica pa sta mislila drugače. Princesa si je želela svobode, zato je na skrivaj hodila h konjem. Najbolj je bila navezana na kobilo, ki ji je dala ime Svoboda, saj je z njo jezdila svobodno v divjini in le ona jo je razumela. Ko je le lahko, je princesa šla do Svobode. Kralj in kraljica sta vztrajala z internetom. Tako se je princesa spoprijateljila z nekom z interneta. Kmalu je postala čisto obsedena s telefonom. Kralj in kraljica sta jo še spodbujala. Ni več srečevala Svobode. Postala je blede. S prijateljem z interneta se je pogovarjala cele dneve in noči. Dokler je nekega dne ni nekdo ugrabil. Klicala je svojega prijatelja, a je prekinil stik z njo. Ko je videla ugrabitelja, ji je le-ta rekel: »A res ne dojameš? To sem jaz.« »Kdo?« ga je vprašala. »Jaz, tvoj prijatelj z interneta,« ji je odgovoril. »A res? Zdravo,« je rekla. »Ti ne razumeš. Samo pretvarjal sem se, da sem tvoj prijatelj. Da bi te nekoč lahko ugrabil, se poročil s tabo in postal kralj,« je rekel jezno. »Zakaj?« je vprašala. »Zakaj?! Da bi postal kralj vendar! Zdaj te vsi iščejo. Jaz pa bom tisti, ki te bo rešil in pripeljal nazaj. Kralj in kraljica bosta ponosna name in ko ju bom zaprosil za tvojo roko, me ne bosta mogla zavrniti,« ji je zaupal svoj plan. »Kaj pa, če jim povem resnico?« je rekla princesa malce prestrašeno. »Ne bodo ti verjeli,« je odgovoril. Na ves glas je zakričala: »Na pomoč!« »Nihče te ne bo slišal od tu.« A motil se je. Svoboda je slišala njen glas. Sledila mu je. Galopirala je do nje. Princesa se je nemudoma povzpela nanjo in kot blisk hitro sta galopirali nazaj do gradu.

Princesa je povedala vse, kar se je zgodilo. In vse o Svobodi. Svoboda in princesa sta lahko ostali skupaj. Prejezdili sta tri države in dvanajst hribov. Verjetno jezdita še zdaj, sta skupaj in se imata radi.

Katarina Gornik, 6. b

TRNULJČICA SANJA

Trnuljčica je sto let sanjala, kako plava z delfini. Sanjala je, kako se pogovarja z njimi, kako spi z njimi in kako z njimi jè ribe. A nekega dne so se delfini ulovili v mrežo, ki jo je vlekla velika ribiška ladja. Poskušali so se rešiti iz nje, a jim ni uspelo. Potem je Trnuljčica začutila nož v svoji dolgi obleki in prerezala mrežo. Čez sekundo se je pojavil kraljevič in jo poljubil. Zbudila se je in sanj je bilo konec.

Leon Zotlar, 2. a

Matic Kamenšek, 6. a

TRI MAČKOTIRKE

Nekoč, devet pravljič nazaj, so živele tri Mačkotirke. Pomagale so vsem, ki so potrebovali pomoč. A mesto, v katerem so živele, je bilo najbolj nenesrečno mesto na zahodu. Nikoli se ni nič zgodilo. Zato so bile popolnoma brez dela. Nihče ni potreboval njihove pomoči. »Ampak, oooo!!! Nekega dne se bo vendarle moralo nekaj zgoditi, da bomo lahko pomagale,« so godrnjale. A kljub temu nič. Odšle so iskat kraj, v katerem se dogajajo nesreče. Na poti so zavile v deželo, ki se je imenovala Čudežna dežela. Tako je pisalo na tabli. Pogledale so na karto, a te dežele na njej niso našle. V deželi so srečale dečka, ki jim je povedal, da v tem mestu straši. Šle so naokrog in opazile, da se po mestu potikajo čudne luči, v obliki vesoljskih ladij. Ljudje so bili zaradi tega zelo prestrašeni. Mačkotirke so se takoj odpravile na delo. Lovile so jih in jih na koncu spravile v kot. Mačkotirke so obsvetile te čudne pojave in zagledale dve gadovki, ki sta lebdeli nad morjem. Mačkotirke so ju vprašale, zakaj strašita po mestu. »Saj ne strašiva. Slišali sva, da tukaj prodajate njami krofe. Ker so že na daleč tako zelo dišali, sva jih prišli poskusit, a imate pekarno že zaprto.« Oglasil se je pek iz pekarnice: »Saj jo lahko še malo odpremo, da poskusite naše okusne krofe.«

To so bili zares najboljši krofi. Zaradi tega in zato, ker se je tam veliko dogajalo, so se Mačkotirke odločile, da ostanejo v tem mestu za zmeraj. In vsi so srečno živeli, dokler ni zmanjkalo krofov.

Hana Trop, 3. b

VITEZ GREGA IN ZMAJ SIMBAI

Nekoč je, za devetimi gorami in desetimi vodami, živel vitez Grega. Želel je odpluti na otok Lumbaios. In to se je tudi zgodilo.

Tam je spoznal zmaja po imenu Simbai. Zmaj ga je vprašal, kako mu je ime. Vitez mu je odgovoril, mu je ime Grega in tako sta se začela spoznavati. Postala sta najboljša prijatelja. Vitez je zmaja pripeljal h kralju. Kralj se je odločil, da bo zmaj stražil grad. Tiste noči je bila slastna pojedina. Zmaj je dobil celih petnajst merjascev. Pri sebi je mislil, le kje dobijo toliko merjascev. Tisto noč je bil tako vesel, da je od veselja zaplesal.

Škrat Šibo je prisluškoval in informacije poročal zlobnemu čarovniku Limbaju. Ta je načrtoval napad na kralja.

Naslednje jutro je čarovnik vzel letečo palico in napadel kralja, ampak kralj je imel zmaja, da ga zaščiti. Borba je bila kratka, saj je mogočni zmaj hitro premagal čarovnika. Čarovnik ni priznal poraza, zato je naredil nov načrt za napad na kralja. Čarovnik bo potreboval vso pomoč, ki jo lahko dobi. Začaral je škrate Šibota in ta se je pomnožil. Naenkrat je bilo 1 000 000 škratev. En škratev je bil zelo, zelo, zelo majhen. Tisti škratev je bil pravšnji, da bi smuknil skozi špranjo v gradu. Spet so napadli kralja. Obkolili so grad. Najmanjši škratev je smuknil skozi špranjo v gradu. Zmaj se je zbudil in poklical viteza Grega. Grega je kot strela zdrvel po stopnicah. Vzel je svoj najljubši meč in oklep.

Zmaj je bruhal ogromen plamen in zažgal vseh 999 999 škratev. Vitez je opazil, da je v gradu še en škratev in ga premagal. Vitez je na koncu premagal tudi čarovnika.

Vse se je srečno končalo in tisto noč je bila slastna pojedina.

Lijan Korez, Izak Dovšak in Blaž Holc, 4. a

ZEBRICA ZIBER

Pred davnimi časi je živela mala zebrička z imenom Ziber. Živela je v puščavi s kaktusi. A ni bila progasta kot druge zebre. Bila je čisto bela. Hotela je vedeti, zakaj nima črt. Vprašala je kuščarja. Ta ji je povedal, da on tega ne ve. »Ne vem, zakaj nisi črtasta, a mislim, da bo to zagotovo vedela sova.« Ziber se je odpravila k sovi, ki ji je povedala: »Ja, no, huhu! Ziber, črtasta nisi zato, ker se nisi pobarvala. Huhu!« »A, zato?« se je začudila Ziber. Sovi se je zahvalila in brž pohitela proti trgovini, na kateri je z velikimi črkami pisalo: BARVE ZA ZEBRANJE. Kupila je modro barvo in odhitela domov. Takoj se je pobarvala. Taka, z modrimi črtami je odhitela k drugim črno-belim zebričam. Oj, kako so jo gledale. A Ziber to ni motilo. Glavno, da je bila ona srečna in vesela.

Lila Marie Taylor, 3. b

BITKA ZA MIR

Pred davnimi časi se je zgodil velik spopad: kradljivci življenj proti varuhom zmajev. Varuhi zmajev so bili čarovniki, polni veselja in sreče. Živel so skupaj z zmaji v vasi Nerggot. Kradljivci življenj pa so bili zlobni, njihova srca so bila iz kamna.

Spopad se je začel pred nekaj leti. Kradljivci življenj so napadli z ognjenimi duhovi. Ognjeni duhovi so za sabo puščali ognjeno sled. Ko si jih pogledal v oči, si zgorel. Varuhi zmajev so bili nemočni, saj so jim kradljivci življenj ponoči ukradli zmaje. Imeli so le čarobne palice, s katerimi so začarali nevihto in tudi zaščitni urok. Nemočne Nerggote, ki jim uroki niso uspeli, so napadli ognjeni duhovi in jih umorili. Zmaji pa so ostali v ujetništvu pri kradljivcih življenj. Preživela je le peščica varuhov zmajev. To zgodbo je deklici Luni povedala babica Flora Dignot, ki je varuhinja zmajev. Tudi Luni so njene starše napadli ognjeni duhovi. Luna je stara enajst let in hoče ugotoviti, kakšni so bili kradljivci življenj pred bitko. Luna se je v šoli učila uroke za preklic nevihte, zaščitne uroke in zdravilne uroke. Neke noči, ko Luna ni mogla spati, se je odločila, da bo v knjigi raziskala, kaj se je zgodilo v vojni. Vzela je palico, hrano, plašč in zemljevid. Kraj, v katerem živijo kradljivci življenj, je bil na zemljevidu označen s smrtnim križem. Luna se je odpravila na pot. Na poti do tja je srečala gozdne palčke, trole in velikane, ki so ji povedali, da si tudi oni želijo premagati te zlobne coprnike. Luni so zaželeli srečo. Pred vasjo kradljivcev življenj je zagledala zmaje, ki so stražili vhod v vas. Zmaji je niso prepoznali, saj so nosili preklete oklepe. Spomnila se je, da bi se lahko z urokom preobrazila v enega kradljivca življenja, ki ga je videla v knjigi. Prišla je v vas. V vasi je namesto potokov tekla lava, vse v vasi je bilo iz črnega kamna. Po vasi se je vila megla, bilo je strašno. Kradljivci življenj so bili v vrsti, kot da bi čakali nanjo. Iz meglice se je pokazala strašna postava človeka, ki je lebdela. Preko glave je imela ogrnjeno črno kapuco in ogrnjena je bila v črn plašč. Postava je rekla: »Jaz sem vodja kradljivcev življenj!« Pri tem se je zlovešče smejala. Luna pa je odvrnila: »Jaz pa sem Luna Dignot.« Luna je s palico poskusila priklicati nevihto, a ji ni uspelo. Vodja kradljivcev življenj je na Luno poslal ognjene duhove. Luna je zaprla oči in se pripravila na smrt. A naenkrat je Luna začutila v sebi jezo. Iz njene palice se je ulil spomladanski dež. Lunin dež je stopil ognjene duhove in kradljivce življenj. Njihova vas je postala polna barv. Luna je osvobodila zmaje in jih poslala v divjino.

Ko se je Luna vrnila v vas Nerggot, so ji povedali, da jih je vse zelo skrbelo, ker je odšla. Njena sošolka ji je povedala, da so jim gozdni palčki povedali, na kakšno avanturo se je podala. Lunina babica je bila ponosna nanjo, da je postala ena izmed njih, varuhinja zmajev. Od takrat naprej so vsi živeli brez sovraštva, na kratko povedano bili so srečni.

Karla Dovšak, 5. a

100 IN 1 PRIJATELJ

Živeli sta dve prijateljici. Bili sta zelo dobri prijateljici, lahko bi rekli, da najboljši. Vendar sta **ž**iveli tako daleč druga od druge, da sta se redko srečevali. Ime jima je bilo Katarina in Leni. Ko sta odraščali, sta se odločili, da druga drugi podarita darilo v znak prijateljstva. Sprehajali sta se vsaka v svojem mestu po ulici. Katarina je v temnem kotu zagledala psičko, Leni pa je našla nagajivega psička. Oba sta bila pikasta in tako luščna. Katarina in Leni sta ena drugi podarili kužka kot darilo. Katarina je dobila nagajivega psička, Leni pa luščno psičko. Ampak psička in psiček sta se želela večkrat srečevati, saj sta se zaljubila. Tako se je skotilo 100 dalmatinčkov in en je bil lepši od drugega. Vsi so bili nagajivi, luščni in prijazni. Ampak zlobni kradljivci psov je vedel, da so ti psi veliko vredni. Poskusil jih je kupiti za zmerno ceno. Katarina in Leni pa sta bili prepričani, da kužkov ne bosta prodali. Ponoči, ko so vsi trdno spali, se je kradljivci psov vrnil, vendar z vrečo. Ujel je vse malčke v svojo veliko strašno vrečo in jih odpeljal v svoje skrivališče. Ampak mali, najmanjši, najbolj neroden in najbolj nagajiv dalmatinček je v ustih imel cvilečo igračo. Vsi mladički so se zbudili in ko so se zavedli, da so ujeti, so začeli cviliti. Katarina in Leni pa nista mogli verjeti, da malčkov ni. Pogledali sta vse naokoli, a nikjer jih ni bilo. Psiček in psička sta se zelo prestrašila. Vsi so iskali in iskali, a nikjer jih ni bilo. Malčki pa so glasno cvilili, ko je Leni nekaj opazila. »Poglej, tam!« je rekla in pokazala na blatne sledi. »Kam pa vodijo?« sta vprašali ena čez drugo. »Mogoče jih je pustil tisti, ki je ukradel malčke.« Sledili so sledem in prišli do hišice globoko v gozdu. Gospod jim je odprl vrata. Psa sta zalajala nanj in Katarina je vprašala: »Kje so malčki?« Gospod se je zasmel in odgovoril: »Na poti za prodajo.« In takrat so slišali vlak, ki je odpeljal. Vsi so tekli do postaje, a videli so le vlak, ki je odpeljal.

Katarina in Leni sta vedeli, da sami ne bosta mogli rešiti živali. Poklicali sta dobro vilo Emi. Ta je bila hipoma pri njih. S čarobnim urokom je ustavila vlak. Zaslišali so cviljenje. Zraven malih kosmatinčkov so videli še več živali. Zlobnež jih je vse želel odpeljati za prodajo. Katarina in Leni sta sklenili, da postavita zavetišče za živali. Morda stoji še zdaj in čaka, da reši še kakšno žival.

Katarina Gornik, 6. b

BOBER JULI, SAM SVOJ MOJSTER

Nekoč je živela družina bobrov. Bili so majhna družinica. Ata, mama, mlajši brat Jaka in starejši brat Juli.

Ko sta bila Jaka in Juli še čisto majhna, sta jima umrla starša. Bila je zima, zato sta bila še posebej premražena. Juli je bil starejši od Jaka, zato je nabral nekaj lesa in lubja. Ulegla sta se na lubje in si naredila majhno zavetje, da sta v njem lahko preživela zimo. Zima je bila huda, saj je bilo težko priti do hrane.

Ko je zima minila, je bilo topleje in več hrane. Juli je imel že eno leto, zato je že znal veliko stvari. Naredil jima je hiško in šel po hrano. Hrano je bilo težje najti, ker jo je iskal zjutraj, ko je bilo še vse megleno. Zato je prosil Jaka, če bi šel z njim. Odgovoril je: »Ja, saj sem že zelo lačen.« Šla sta na delo in našla vejice, lubje in vodne rastlinice. Odnese sta si jih domov in si pripravila pojedino. Ko sta se najedla, sta začela razmišljati, kaj bi delala. Nekaj časa sta razmišljala. Potem se je Juli spomnil, da bi za njuno hiško prinesel še nekaj lesa. Šla sta ga iskat in poiskala najdebelejši kos. Iz njega je Juli naredil stol. Ko je videl, kaj mu je uspelo narediti, se je sam sebi začudil. Le kako zna narediti stol, če ga še nikoli ni delal. Poskusil je narediti tudi mizo in uspelo mu je. Njegov brat je samo gledal. Sklenila sta, da prineseta še več vej. Juli je delal stole, mize, omarice, posodice in celo postelje. Takrat pa se je Juli domislil: »Kaj pa, če bi midva to prodajala?« Bratec

Jaka je bil takoj za. Naredila sta si stojnico in začela prodajati. Že naslednji dan so prišle bobrovke in bobri. Prinesli so jima lubje, vodne rastlinice in vejice. Pohištvo sta izdelovala in prodajala iz dneva v dan. Nikoli jima ni zmanjkalo hrane.

Jaka je svojega bratca oboževal. Rekel mu je: »Juli, ti si sam svoj mojster!« »Pa je res tako! Jaz sem pravi mojster. Ti pa najboljši pomočnik na svetu!«

In tako sta živela srečno do konca svojih dni. Prodajala sta pohištvo in vedno jima je bilo toplo.

Zarja Šuler, 4. b

ČAROBNE SANJE

Nekoč je živel deček po imenu Bonbonček in je šel spat. Sanjal je o princeskah in princih, dinozavrih, galapaških želvah, orjaških kačah, samorogih in strašnih zombijih. Nekega dne sta prišla prava princeska in princ in ga povabila v svoj grad. Dinozavre je jahal. Z galapaškimi želvami je plesal. Z orjaškimi kačami se je igral. Samoroge je božal. S strašnimi zombiji je kegljal. Zjutraj je odšel v kuhinjo in povedal domačim, da so se mu uresničile sanje.

Tilen Klep Haladea, 1. b

ČAROBNI MUCEK IN TRI SESTRE

Predavnimi časi je živela kraljica Katarina, ki je imela tri hčere. Ime jim je bilo Eli, Eliina in Eliana. Bile so radovedne, razigrane in malo nagajive. Nekega dne so šle v gozd. Videle so rastlino, ki je bila zelo lepa. Hotele so jo pogledati od blizu, a jih je teleportirala ...

Teleportirala jih je nekam in sploh niso vedele, kje so. Nenadoma je k njim priletel velik mucek. Prestrašile so se. Ugotovile so, da mucek govori. Rekel jim je: »Pomagaj vam bom.« Punce so se razveselile. Rekel je: »Skočite name!« Na poti so dobile idejo. Mucka so poimenovali Ozzy.

Prišli so na cilj. Naslednji dan so ga spet obiskale. Pokazal jim je posebno jamo. Ko je svojo tačko položil na skalo, se je jama odprla. Notri je bilo presenečenje zanje, ker so ga tako lepo sprejele. Bile so zelo vesele. Vsaki od njih je dal svojo čarobno palčko. V zahvalo so mu naredile dom in ga vsak dan hranile.

Naslednje jutro so se zbudile in se odpravile pozdravit Ozzya. Ko so prišle do njegove hišice, Ozzya ni več bilo. Prestrašile so se. »Kje pa je Ozzy?« je vprašala Eliina. »Ne vem,« sta v en glas odgovorili Eli in Eliana. »Pojdimo k čudežni rastlini, ki nas je teleportirala!« »Saj res, pa pojdimo.« Ko so se približale, čudežna rastlina ni več delovala.

»Ojoj, kaj pa zdaj?« »Že vem,« je rekla Eliana. »Pojdimo domov in vprašajmo starše, če so ga kje videli.« »Jaaaaaaa!« Ko so prišle domov, so vprašale svojo mamo, kraljico Katarino, če je kje videla muca po imenu Ozzy. »Ne punce, oprostite, nisem.« Dekleta so se žalostno odpravila iz hiše. Odšle so nazaj na travnik. Tam jih je Ozzy žalostno čakal. »Punci, tu je Ozzy,« je rekla Eliina. Ko so se zagledali, se je vsem na obrazu narisal nasmeh.

Razveselili so se in skupaj so se odpravili igrat. Zelo so se zabavali. Skupaj so bili srečni do konca svojih dni.

Mia Bombek, Enja Pintarič, Lana Horvat, 4. a

ČAROBNI ZVEZEK ALI DRUGI SVET

Nekoč, daleč, daleč stran od Zemlje, je bila zelo nenavadna vas. Ta vas se je nahajala na Veneri. V njej so živeli čisto navadni ljudje. A zakaj je bila torej posebna? Ta vasica je bila en ogromen zvezek, ki se je tako tudi imenoval – Zvezek ... Zvezek, poln črk in številčk. To je bil najbolj čaroben in velik Zvezek. Ljudje pa niso živeli na črkah in niti hiš si niso gradili. Živel so v Zvezku. To je pomenilo, da so lahko iz črk sestavili besedo in če je prebivalec Zvezka sestavil besedo »plaža«, se je v tistem trenutku znašel na takšni plaži, ki je bila zanj odlična. Da bi šli nazaj v Zvezek, so na to morali le pomisliti.

V Zvezku pa je živel nenavaden fant Gregor. Bil je rjavolas deček, ki je bil zelo navdušen, zvedav in vedno vesel. Edino, zaradi česa bi lahko postal žalosten, je bilo to, da izgubi svojega najdražjega prijatelja – papagaja Tineta. To je bil njegov edini del družine, sicer očeta in mame ni imel.

Kot smo izvedeli v zgodbi, je bil zvedav in ga je vedno zanimalo, če je res, da lahko iz črk sestaviš karkoli. Želel je namreč biti prvi, ki bi raziskal svet izven Zvezka. Težava pa je bila v tem, da so mu vsi prebivalci govorili, da drug svet ne obstaja in da naj ostane raje tu. Zato se je res bal, da se bo, ko bo odšel nekam daleč, izgubil za vedno.

Nekega jutra je Gregor vstal zgodaj zjutraj in zbudil še Tineta. Bilo je lepo sončno jutro in deček se je odločil, da bo tega dne odšel v drug svet. Ni vedel, kako bo to storil, a vedel je, da mora poskusiti. Odšel je na stran 555 in globoko vdihnil. Skupaj s papagajem je začel sestavljati: D, R, U, G, I, presledek S, V, E, T ... Naenkrat se je zableščalo in BUUUUM ... sta že pristala na oblaku. Z njega so vodile stopnice. Spustila sta se in se zastrmela: pred njima se je pojavila zelo lepa jasa. Bila je pokrita z zelo lepimi rožami in zlatimi drevesi, ki so imela namesto jabolk ananase. Ta jasa je bila nekaj najlepšega, kar sta videla v svojem življenju.

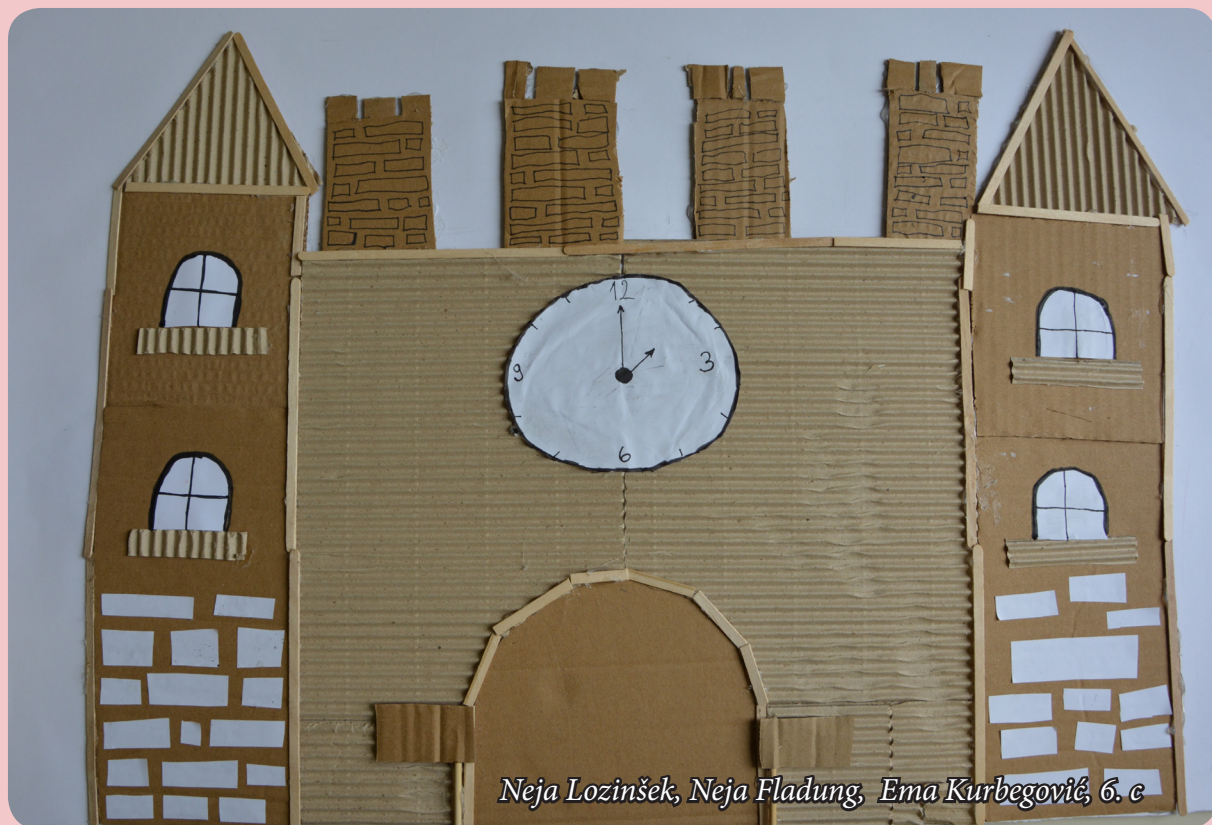
Gregor je imel prav – obstaja tudi drugi svet.

Mariia Petrova, 5. b

ČAROVNICA JANJA

Nekoč je živela čarovnica Janja. Nekega dne je šla na sprehod. Na sprehodu je srečala čarovnika Nea in Jaka. Janja je vprašala, ali gresta z njo na sprehod. Takoj sta bila za to. Odšli so v jamo, kjer je bilo polno drugih čarovnikov. Skupaj so si ogledali film o strašnih zmajih. Ko se je film končal, so se odpravili na grad do zmaja Fredija. Na poti sta se jim priključili še čarovnici Sara in Nana. Kasneje, ko so prišli do cilja, se je vsak usedel na svojo metlo in tako, za zabavo, so začeli izzivati zmaja Fredija. Hoteli so ga malo hecati, a Fredi se je hudo razjezil. Čarovniško nagajanje mu je šlo zelo na živce, zato je začel pihati ogenj. Prijatelji čarovniki so se zelo prestrašili. Vedeli so, da lahko Fredi z bruhanjem ognja vse uniči. Takrat se je Janja spomnila na svoje čarovniške moči. Vzela je čarovniško palico, zamahnila z njo in rekla: »Abrakadabra!« Fredi je v trenutku izginil. Vsi čarovniki so Janji zaploskali in čestitali. A težav še ni bilo konec. Naenkrat se je pojavilo pet dinosavrov, ki so začeli na vse pretege napadati. Čarovniki so združili svoje moči. Zavihteli so svoje čarovniške palice in izrekli: »Abakabum!« Uspeli so. Tudi vsi dinosavri so izginili. A prišli so še hudobni palčki. Zdaj so bili vsi čarovniki že pošteno jezni. Staknili so glave, se posvetovali, nato pa ponovno zavihteli čarobne paličice in izrekli: »Abaradačara bum! Naj nihče hudoben več ne pride med nas!« In tako je bilo. Hudobni palčki so izginili, drugih hudobcev pa ni bilo več na spregled. Vsi čarovniški prijatelji so bili pošteno utrujeni, zato so se na svojih metlah odpravili proti svojim domovom. Tam je vsakega že čakala topla hiška, kjer so se izmučeni od vseh dogodivščin odpravili spat. Tudi čarovnica Janja.

Eva Purg, 3. a

Živa Grdiša, 6. a

DEKLE

Nekoč, za devetimi vodami in devetimi gorami, je živel deklet brez imena. Imela je očeta in mačeho. Mama ji je umrla na njen deseti rojstni dan. Imela je tri brate in tri sestre. Sestrice so že vse pobegnile, saj jim je mačeha zagrozila s smrtjo. Vsi trije bratje že živijo samostojno. Sama pa ni mogla živeti samostojno, saj je imela le enajst let.

Nastopil je čas, ko je oče odšel k prijatelju na zabavo. Tokrat je mačeha imela deklet za služabnico. Ukazala ji je, naj zriba tla in očisti vse njene čevlje.

Na zabavi očetovega prijatelja je bilo lepo, dokler v dvorano ni stopila čarovnica po imenu Elizabet. Bila je oblečena v temna oblačila. S seboj je imela velikega zmaja. Vsa dvorana je začela kričati. Dekličin oče je izza svojega usnjenega pasu izvlekel sabljo in začel mahati proti čarovnici in zmaju. Zmaj je znal bruhati ogenj. Čarovnica mu je ukazala, naj bruhne ogenj v očeta. Zmaj je vanj bruhnil ogenj in oče je v tisti sekundi umrl. »Mahahahahaha!« se je zarežala čarovnica in dejala zmaju: »Kaj bo nek majhen starec meni, mahahaha!«

Deklet pa je doma ribalo tla in upoštevalo mačeho. Deklet je vedelo, da je z očetom nekaj narobe. Vprašala je mačeho, ali mogoče ve, kaj je z očetom. Odgovorila je: »Seveda vem, kaj je s tvojim očetom. Sovražim ga, odkar sem ga spoznala, zato sem tudi svoji sestri, ki je čarovnica, rekla, naj gre v to dvorano in ubije tvojega očeta. Vedela sem, da se bo edini skušal obraniti pred čarovnico oz. mojo sestro. Hvala bogu ni bila sama, pač pa je s seboj vzela svojega mogočnega zmaja. Še dobro, da smo tako močni. Če bi se samo enemu od nas kaj zgodilo, bi bili vsi trije pokončani. A na srečo nam nihče nič ne more.« Zarežala se je in rekla: »Zdaj pa čisti in utihni! Da ne spustiš ene same solze!«

Zvečer, ko je mačeha zaspala, je deklica odhitela do bratov in jim povedala, kaj se je zgodilo. Vsi skupaj so odhiteli še do sester in še njim v en glas povedali, kaj se je zgodilo z očetom. Skupaj so odhiteli v palačo oz. grad, kjer je živel deklet z mačeho. Eden od bratov je pazil, da se mačeha ne bi zbudila. Deklice so stražile zunaj, druga dva fanta pa sta čakala na znak, ko se bo zbudila, da jo bosta lahko ustrelila z loki, ki jima jih je podaril oče. »SSSŠŠ,« se je slišal znak. Brž so odhiteli v mačehino sobo. Začela je kričati, da bi jo kdo slišal, da jo v palači napadajo. Eden od bratov ji je z dlanjo prekril usta. Druga dva brata pa sta jo ustrelila z loki. »HURAAA!« so zavpili vsi v en glas. »Ni je več.« »Poslušajte!« je zavpilo deklet. Če smo umorili njo, smo ubili tudi čarovnico in njenega velikega zmaja. »HURA!« so zavpili. Eden od bratov je pomislil in jo vprašal: »Kako pa ti to veš?« Odgovorila je: »To mi je povedala mačeha, ko sem jo vprašala, ali ve, kaj je z očetom.« Tretji brat ji je rekel: »Bravo, ta mala, ti pa res vse veš!«

Od tistega dne naprej se je deklet preselilo k trem sestram. Tudi bratje so se pridružili dekletom. Skupaj so se objeli in vsi v en glas rekli: »Živimo skupaj do konca, tako smo najbolj varni!« In res je, skupaj so živeli do konca svojih dni.

Špela Vtič, 5. a

KAKO SO MEDVEDI IZGUBILI REP

Nekoč so živeli medvedi. Vsi samci so imeli zelo dolg rep, samice pa ne. Nekega dne je hotel poreden medvedek ugrizniti mamico za rep. To je videla vila in naredila tako, da od takrat naprej noben medvedek nima več dolgega repa.

Mila Brodnjak Ritoša, 3. b

DVA BRATA

Nekoč sta živela brata. Prvi je bil zelo len in zelo nesramen. Drugi je bil vedno dober do drugih. Nekega dne je šel leni brat na sprehod k izviru. Tam je srečal starko. Prosila ga je za kozarec vode. Namrdnil se je in odšel. Tega dne se je začela huda suša. Čez sedem dni je vsa voda skoraj usahnila. Takrat je prišel k izviru dobri brat. Tudi on je srečal starko. Prosila ga je za kozarec vode. Skrbno je zbral še zadnje kapljice vode in jih ponudil starki. Starka jih je hvaležno popila. V tistem trenutku se je spremenila v prekrasno vilo. Rekla mu je, da mu bo izpolnila vsako željo. On pa ji je odgovoril, da ima samo eno željo, da bi bilo spet dovolj vode. Takrat je iz izvira ponovno začela teči voda.

Vsi so si oddahnili, ker jih je dobri brat rešil žeje. Tudi leni brat. Živel so srečno do konca svojih dni.

Eva Gojkošek, 4. b

HRESTAČ IN DVE SESTRI

Nekoč je za devetimi gorami stala palača, kjer sta živeli sestri Tara in Klara. Bližal se je božični večer in vsi so ga nestrpno pričakovali. Mama in oče sta Klari podarila posebno lutko Hrestača, Tara pa je dobila navadne sladkarije. Hrestač je bil Tari tako všeč, da sta se sestri zanj sprli. Tara je Hrestaču po nesreči zlomila nogo in Klara se je potrta odpravila spat.

Ko je odbila polnoč, je Hrestač oživel. Skozi luknjo v steni so kar naenkrat prikorakale miši. Klara se je prebudila in prestrašeno gledala, kako se je Hrestač boril z mišjim kraljem in drugo vojsko. Tara se je skrila za božično drevo. Mišji kralj jo je opazil in jo začaral, da je izginila. Znašla se je v srhljivi ječi. Klara je pomagala Hrestaču pregnati mišjo vojsko in sploh ni opazila, da je Tara izginila. Hrestač je komaj odgnal mišjega kralja. Ko je Klara dojela, kaj se je zgodilo, je opazila, da Tare ni. Sova na uri je oživila in povedala, da je Taro začaral mišji kralj. Hrestač je rekel, da bo Klari pomagal uničiti mišjega kralja in poiskati njeno sestro. Podala sta se na pot proti temačnemu gradu. Na poti sta zašla v Ledeno deželo. Spoznala sta poveljnika, ki jima je pomagal priti čez zamrznjeno jezero. Končno sta prišla do gradu, kjer je bilo polno mišjih vojakov. Hrestač je zamotil miši in Klara se je lahko pritihotapila v ječo. Ukradla je ključ in stekla k Tari. Na poti iz ječe ju je mišja vojska ulovila in ponovno so ju zaklenili v ječo. V tistem trenutku je pritekel Hrestač in rešil sestri. Zunaj jih je vse čakala mišja vojska. Hrestač se je z njimi boril ob ognjeni grmadi. Tara je na tleh našla poseben obesek, ki ga je izročila Klari. Takrat je mišji vojak potisnil Hrestača v ogenj. Klara je nemudoma stekla k poškodovanemu Hrestaču. Zaželela si je, da bi se pozdravil. Obesek ji je uresničil željo in Hrestač se je spremenil v čudovitega princa. Tara in Klara sta tako postali princesi. Princ ju je povabil na ples. Tedaj je prišel mišji kralj in Klari vzel obesek. Sestri sta se zbudili v njihovi palači in razmišljali, kaj se je sploh zgodilo. Bil je čudovit božični dan. Klara in Tara sta zaplesali po prečudovitem grajskem odru. Obiskal ju je princ, ki je bil natanko takšen, kot sta se ga spomnili. Obema je podaril lutki Hrestača.

Tara Gracija Kolednik, 6. b

HUDIČEVA POT

Za devetimi, desetimi gorami prišel je hudič.

Če stopiš preblizu,
pojedel te bo,
ker to je
hudič za devetimi gorami.

Za devetimi, desetimi gorami
prišel je hudič.

Predavnimi časi je živel fant po imenu Jack. Njegov oče je umiral. Ker Jack tega ni hotel, je rekel, da bo poiskal čarobno vodo. On ni vedel, kje naj najde to vodo. Ampak čarodej je vedel. To je bil zloben čarovnik, ki je Jacka poslal na hudičevo pot. Na koncu hudičeve poti se je pojavil največji zlobnež vseh časov, hudič. Jack je hudiča premagal in dobil čarobno vodo. Ampak to ni bilo dovolj, da bi rešilo očeta.

Hudič je obljubil maščevanje!!!

Ko je Jack to slišal, mu je bilo vseeno. On je samo želel več čarobne vode za očeta. Odšel je na drugi del hudičeve poti! Ta pot je bila sto krat strašnejša od prve! Jack je vzel meč in odšel na pot. Na poti ga je ustavil poglavar senc. Ta mu je rekel, naj gre levo ne desno. Ko je stopil na tla, so ga napadle tri sence. Jack je vzel meč in zamahnil, sence pa so izginile. Poglavar senc je podrl drevo, Jack pa ni mogel več nazaj. Šel je v tempelj in tam ga je čakal temni vitez. Jack se je boril, da bi dobil fenixov prstan. Pripravil se je. Temni vitez je hitro zamahnil z mečem, ampak Jack se je obranil. Napadel je nazaj, a temni vitez se je obranil s ščitom. Jack je temnemu vitezmu zlomil meč, zato se je predal. Temni vitez je nato Jacku izročil fenixov prstan. Jack se je odpravil na pot in baba Jaga je skočila z drevesa. Baba Jaga je pričarala Kiklopa. Kiklop je z macolo zamahnil proti Jacku. Jack se je umaknil in priklical fenixa. Fenix je Kiklopu zažgal oko in Kiklop je zakričal: »AAAAAAA!!!« Jack je skočil in uničil Kiklopa. Baba Jaga je izginila. Fenix se je vsrkal v prstan. Jack je nadaljeval svojo pot. Stopi iz gozda v krog in tam stoji čarovnik. Čarovnik ga napade in mu zlomi prstan. Še enkrat napade Jacka, Jack pa napad odbije in uniči čarovnika. Palica se spremeni v čarobni lok. Jack je vzel lok in odšel naprej. Sonce je zašlo in nastopila je noč. Jacku se je zazdelo, kot da bi nekaj slišal. Obrnil se je in zagledal volkodlaka. Volkodlak je skočil na Jacka, a Jack ga je z lokom ustrelil v prsi. Volkodlak se je spremenil v človeka. Človek mu je dal čarobni ščit. Ko je človek odšel, se je pred Jackom pojavil portal. Stopil je v portal in se znašel v nekakšnem lavastem gradu. Pojavil se je hudič in ga napadel. Jack ga je ustrelil s čarobnim lokom, ampak ga ni niti opraskal. Hudič je Jacka vrgel v kot dvorane, saj ga je hotel uničiti, ampak fenix je obranil udarec. Jack je z mečem zamahnil proti hudiču. Hudič se je izmaknil in ranil fenixa. Fenix je padel na tla, a se je pobral in odletel na Jackovo ramo. Hudič je spet napadel Jacka, a Jack se je obranil z mečem. Napadel je, a hudič se je obranil s kremplji. Hudič je priklical ognjenega demona, velikega kot Jack. Jack je z mečem ranil demona. Demon je Jacku vrnil in ga napadel s peklenkim udarcem, a se je obranil s čarobnim ščitom. Jack je še enkrat napadel demona in demon je izginil. Jack je napadel hudiča in ga vrgel na tla. Hudič je obljubil, da mu bo vrnil in odšel. Jack je dobil čarobno vodo in lahko je odšel domov.

Ko je prispel, je s čarobno vodo ozdravil očeta. Takrat se je spomnil, da je fenixa ugrabil hudič. Hudič pa je iz daljave zaklical: »Se nadaljuje!!!«

Jaša Muratović, Nace Mihalič, Matija Kolarič, 4. a

KAKO PUJSI REŠIJO ZMAJEVA JAJCA

Predavnimi časi je živel zmaj. Bil je zelo močan. Nekega dne so mu ukradli njegova jajca. V enem izmed jajc je bil kristal. Ta kristal je imel vso zmajevo moč. Brez te moči je bil zmaj pogubljen. Na vsak način je svoje jajce moral dobiti nazaj. Po mestu je lepil plakate, na katerih je pisalo: KDOR MI PRINESE NAZAJ MOJIH 12 JAJC, BO DOBIL 12 000 ZLATNIKOV.

To so videli pujski. Njihove sanje so bile, da bi bili nekoč mogočni pujski, zato so se odpravili na pot. Še prej so napolnili svoje nahrbtnike, nato pa odšli iskati jajca. Hodili so tri ure, dokler niso srečali gospoda bizona. Povedal jim je, da so jajca pri gosenicah. Vprašali so ga, če ve, kje lahko najdejo te gosenice. Dal jim je zemljevid. Hodili so mimo kmetij, skednjeve s hrano in blatnih luž, dokler niso prišli do dvorca. Vedeli so, da jih bodo gosenice takoj opazile, zato so si izdelali krinke in se sami spremenili v gosenice. Gosenice so jim verjele, da so tudi oni gosenice, zato so jih sprejele v dvorec. Pujsi so vzeli jajca in z njimi zbežali. A gosenice so bile tako hitre, da so jih ujele. Pujski so mislili, da je z njimi konec. Naenkrat je iz gozda prišel gospod bizon in jih junaško rešil. Rekel je, da jim je sledil, ker ga je zanimalo, zakaj so potrebovali jajca. Bizon je vzel jajca in pujske ter se odpravil domov. Pujski so zmaju izročili njegova jajca, v zameno pa prejeli bogato plačilo. Del zlatnikov so pujski odnesli tudi gospodu bizonu, ker jim je pomagal in jih rešil.

Iz enajstih jajc so se čez nekaj časa izvalili majhni zmajčki. Dvanajsto jajce je skrivalo kristal, ki je skrbel za moč zmaja in njegovih zmajčkov. Pujski so si z nagrado kupili novo hišo, blizu zmajevega doma.

Pujski in zmajčki so se igrali na trampolinu, skrivali, jahali zmaja, zmajčki pa so poskušali narediti krila za pujske. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

David Kolarič in Rene Rakovič, 4. a

SPRTI KRALJIČNI

Za devetimi gorami so pred davnimi časi v kraljestvu živele tri kraljične, ki so želele prirediti čistilno akcijo kraljestva.

Vsi so že od jutra trdno delali, najstarejša kraljična Eva pa se je usedla na stol. In BUM!!! Stol se sesede, skupaj z njim pa tudi Eva. Padla je tudi miza, katere se je želela Eva oprijeti med padanjem. Nato se je začel v kraljestvu pravi prepir. Stol in miza sta se začela prepirati. Miza je rekla: »Pa kaj je s teboj?« Stol je odvrnil: »Zakaj sem spet jaz vsega kriv?« Miza zakriči, da ga ima dovolj. JOJ!!! Spet bo samo jok in stok. Naenkrat pride v jedilnico srednja kraljična Nina in vidi ta nered. Nina vzklikne: »Eva, kaj si spet naredila?« »Nič nisem jaz naredila«, vzklikne Eva. »Lina je bila.« Ko je Lina slišala svoje ime, je pritekla v jedilnico. »A si ti naredila ta nered?« jo je vprašala Nina. »Ne, nisem.« Eva jo je začela zmerjati z lažnivko in užaljena Lina je objokana stekla v svojo sobo. Eva in Nina sta nadaljevali s prepirom.

Naslednji dan je imela Nina rojstni dan. Med pihanjem svečk na torti si je zaželela zajčka. Hip zatem pa v Lininih rokah zagleda malega, belega, prikupnega zajčka. Vzkliknila je: »Vau, želja se mi je uresničila!« Nadela mu je ime Piki. Bližal se je večer, zato je pred spanjem Nina odnesla zajčka v njegovo posteljico. Tik preden je zaspala, je zajček začel čarati palčice. Ko je končal, jih je bilo sedem. Bile so majhne in ljubke. Nina se jih je zelo razveselila, a se je spomnila, da sta Lina in Eva še vedno skregani, kar ji ni bilo všeč. Nina je palčice vprašala, če govorijo. Pritrdile so in se predstavile. Prva, najstarejša, je bila Tina. Druga Maja, tretja Mija, potem pa še Miša, Petra, Špela in najmlajša Lili. »Joj!« je bila Nina hkrati presenečena in srečna. Zanimalo jo je, kaj vse znajo. Povedale so ji, da lahko izpolnijo vsako željo. Nina je sprva pomislila, da bi lahko rešile prepir med Evo in Lino, a je svojo željo zamolčala. Palčico Majo je zanimalo, zakaj jih je zajček priklical. Piki jim je povedal, da si želi, da rešijo zaplet, ki je nastal. »Kakšen zaplet?« je zanimalo Nino. Piki ji je pojasnil, da ve za prepir med Evo in Lino in si želi, da bi se pobotali. Piki je celotno zgodbo razložil še palčicam. Ko so vse slišale, so takoj začele z reševanjem. Med nalogo so ugotovile, da je Eva samo ljubosumna na Lino. A zakaj? Tega niso vedele. Zato so raziskovale naprej.

Naenkrat se jim je posvetilo. »Nina, rešile smo zaplet!« »To, to, to!« reče Nina. Eva je ljubosumna na Lino, ker je Lina najmlajša in ji vse dovolijo. Eva zato želi vedno prenesti krivdo nanjo. S svojimi močmi so palčice odgnale ljubosumje med sestrama, nato so Lini pričarale lepo obleko, Evi pa muco. Obe sta bili nad darili zelo navdušeni, ljubosumja pa med njima ni bilo več. Spet sta bili veseli in radi sta se imeli.

»Preden odidemo, lahko še tebi izpolnimo eno željo,« so dejale Nini. Nina pa jim je odgovorila, da nima nobene želje več. Srečna je, da sta se njeni sestre pobotali in tako ne bo več kreganja v njihovem kraljestvu.

Nina je kot srednja sestra postala najlepša kraljica daleč naokoli, sestre pa sta odslej vedno sproti reševali spore. Tako so v kraljestvu živeli srečni do konca svojih dni.

Lorena Čerček in Ota Habjanič, 4. a

MAČEK MURI IN PRIJATELJSTVO

Nekoč je živel osamljen muc, ki mu je bilo ime Muri. V gozdu, daleč stran od vasice, je imel majhno hiško. Vsako jutro je poiskal hrano, s katero se je okrepčal, da se je lahko čez dan odpravil do vasice. Nekega dne sta mimo hiške prišli dve najboljši prijateljici, Katarina in Lara. Bili sta zelo veseli, da gresta skupaj na sprehod. Ko sta hodili, sta na poti zagledali osamljeno

muco Maco. Vprašali sta jo, ali je kaj narobe. Odgovorila je, da je osamljena in lačna. »Midve imava nekaj hrane. Boš jedla?« Hitro je nekaj pojedla in z njima nadaljevala pot. Ko so prišle skozi gozd, so zagledale muca in ga vprašale, kako mu je ime. Odgovoril je, da je Muri. »Takšno ime so mi dali starši, a jih ni več. Pred tremi leti so umrli in zdaj sem osamljen.« Nato je razložil svojo zgodbo. Trajalo je in trajalo. Katarina in Lara sta bili zaskrbljeni, saj sta bili že malo predolgo v gozdu. »Pozno je že. Morava domov. Če želiš, lahko greš z nama, da ne boš tako osamljen.« Muri je bil povabila vesel. A tudi Maca si je želela, da gre z njimi. Lara in Katarina nista imeli nič proti. Muri tudi ne. Kar naenkrat je začelo snežiti. Katarini je spodrsnilo in padla je v vodo. Lara in Muri je nikakor nista mogla spraviti ven. Potem se je vodi približala Maca, nekaj zamrmrala in zamahnila z repom. Kar naenkrat se je v vodi znašel rešilni obroč. Katarina se ga je oprijela, ostali trije pa so jo z vrvjo, ki je bila privezana na obroč, potegnili iz vode. Pohiteli so domov, kjer se je Katarina preoblekla v suha oblačila in se ogrela. Katarinini starši so se strinjali, da pri njih ostane en mucek. Katarina se je odločila za Maco, saj jo je prav ona rešila iz vode. Muri pa je odšel z Laro. Vsi štirje so se vsak dan srečevali in se neznansko zabavali. Tako se je osamljeno življenje mačka Murija zaključilo in pričelo se je novo, ki je postalo polno zabavnih dogodivščin. Vsi skupaj so jih do konca svojih dni doživeli veliko. Tudi po zaslugi muce Mace, čarodejke.

Lara Kokol, 6. b

PALČICA MALO DRUGAČE

Pred davnimi časi je živel revna ženica Sonja. Ni imela moža, ne otrok, imela je le prečudovit vrt, ki je bil vreden celo premoženje. Na njem je imela najlepšo rožo izmed vseh cvetlic. Nekega sončnega dne se je ženica Sonja odpravila po sveže cvetlice za čaj in njena čarobna roža se je začela odpirati in odpirati in ... poook! Pred njo se je znašlo prekrasno majhno bitje. Ženica Sonja se je spraševala: »Kaj za eno bitje je to?« »Palčica sem,« je odgovorilo bitje. Ženica Sonja jo je takoj sprejela. Minevali so tedni in meseci. Ženica jo je poučevala, kako postati prava mlada gospodinja. Pravila ji je: »Palčica, vse to to ti bo v življenju zelo koristilo.« »To pa res ni nekaj vau«, si je mislila Palčica. Ko sta se zvečer odpravljali spat, je naenkrat nekaj močno počilo. Palčica se je na smrt prestrašila. Ko je videla, da je le veter odprl okno, je zaprla oči in zadremala. Do jutra je imela odpahnjeno okno, zato je bilo v sobi zelo mrzlo. Vstala je, da bi okno zaprla, a je padla skozenj in že je bila zunaj, na mrzlem. Premišljevala je, kaj naj naredi. Potem pa se je spomnila učnih ur ženice Sonje. Sonja ji je namreč vedno govorila, naj poišče pomoč, ko bo v težavah. In poiskala jo je. No, vsaj tako je mislila, dokler ni zašla na zasneženo polje. Iz snega je kukal zvonček. Palčica je v hipu odšla do njega in pozvonila. Ding dong. »Ne že spet«, je rekla miška. »Kdo je spet? Tudi miške rabimo počitek.« Miška Kaja je odprla in zagledala Palčico. »Ojoj, saj si čisto premočena in zebe te. Pridi hitro na toplo.« Ko sta bili na toplem, sta se predstavili in miška Kaja je Palčici skuhalo kamilični čaj, ki mu je dodala domači med. Poiskala je še suha oblačila, nato pa rekla Palčici, naj se preobleče in zleze pod odejo. Palčica se ji je zahvalila za toplo dobrodošlico. Nekaj časa sta se pogovarjali. Palčica ji je razložila svojo zgodbo. Rekla je tudi, da je čaj zelo okusen. »Sama sem ga naredila. Kamilice nabiram na vrtu zlobnega starega zgrbančenega gospoda Franca. A svarim te. Tja ne smeš sama. Povsod ima nastavljene pasti. Na vsak način me želi uloviti, da bi me dal pod zob svoji mački Mojci.« Palčica je obljubila, da ne bo tja hodila sama. Kljub vsemu jo je zanimal vrt tega zlobneža, zato ji je Kaja obljubila, da lahko pojmeta tja zjutraj. Naslednje jutro sta se odpravili do vrta s kamilicami. Tik tok, tik tak ... je odmevalo po zlobnem vrtu. Po prstih sta se odpravili do kamilic in kar naenkrat se je

prikazala zlobna muca Mojca in zgrabila Palčico. Hotela je tudi Kajo, a je ta imela že izkušnje, kako se izmuzniti nevarnosti, zato ji ni uspelo. Stekla je do hiške ženice Sonje in ji povedala, kje je Palčica ter jo prosila, naj pohiti na pomoč. Ženica Sonja, ki je bila že močno v skrbeh, ker Palčice že od prejšnjega jutra ni bilo nikjer, je seveda takoj pohitela na pomoč. Z miško sta kmalu prispeli do zlobnega Franca in njegove mačke. Sonja je potrkala na vrata in Franc ji je odprl. »Kje je moja mala Palčica? Takoj mi jo vrni!« Starec je odkimal in rekel, da je ne bo, ker je kradla njegove kamilice. Ženica Sonja mu je povedala, da je to nemogoče, ker njena Palčica zagotovo ni kradla, ker ve, da se to ne sme. Takrat je miški Kaji postalo zelo nerodno in povedala je resnico o tem, kako sta šli nabirat kamilice. Ker jima je bilo resnično žal, se je omehčal tudi zlobni Franc in izpustil Palčico. Najverjetneje tudi zato, ker mu je bila ženica Sonja neznansko všeč. Minilo je leto in starec ter ženica Sonja sta se poročila. Francu je ljubezen omehčala zlobno srce in postal je zelo prijazen. Palčica, Kaja in Mojca pa so postale najboljše prijateljice. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Žana Vidovič, 6. b

SNEGULJČICA NAJDE PRIJATELJE

Nekoč je živel kralj z ženo, ki je hotela imeti hčer belo kot sneg, rdečo kot kri in s črnimi lasmi. Zaradi rojstva hčere je mama umrla.

Kralj si je našel novo ženo, ki je imela le svojo lepoto, po srcu pa je bila neznansko zlobna. Nekega dne se je pogledala v čarobno zrcalo in vprašala: »Zrcalce, zrcalce, na steni povej, katera najlepša v deželi je tej?« Zrcalce je odgovorilo: »Lepi ste kraljica, a Sneguljčica je lepša od vas.« Kraljica se je razjezila in najela lovca ter mu naročila, naj ustrelji Sneguljčico. Ni pa vedela, da ima lovec hčer Leo s čarobnim srnjačkom, ki je skrit v gozdu. Sneguljčica se je sprehajala po gozdu. Ko je zagledala lovca, je začela teči. Ni pa vedela, da ji je sledilo čarobno bitje. Sneguljčica je med begom prosila lovca, naj je ne ustrelji. Zagotovila mu je, da bo zbežala v gozd in se nikoli več ne bo vrnila v grad. Lovec se je je usmiliti. Nato je zagledal medveda in ustrelil njega. Kraljici je v dokaz odnesel njegovo srce. Sneguljčica pa je zagledala prelepo hiško. Vstopila je in sedla na stol. Ko se je najedla, je prijetno zaspala. Vstopilo je sedem palčkov s čarobnim bitjem in prijateljico Leo, ki je že nekaj časa živela s palčki. Začuden so bili, ko so na eni od posteljic zagledali prelepo princeso. Ko se je Sneguljčica zbudila, se je zelo prestrašila mavričnega srnjačka, ki jo je gledal z velikim nasmeškom. Lea ji je rekla, da lahko ostane z njimi, če želi. Sneguljčica je srečna sprejela povabilo. Ko so se palčki in Lea odpravili na delo, se je čarobno bitje uleglo in zaspalo. Nato je nekdo potrkal na vrata. Vstopila je starka z jabolki, ki je bila v resnici zlobna kraljica. »Zdravo, gospodična. A bi vzela eno jabolko?« »Seveda,« ji je odgovorila Sneguljčica. Ko je Sneguljčica ugriznila v jabolko, je takoj zaspala. V jabolku je bil namreč strup, ki je povzročil večni spanec. Ko so se palčki in Lea vrnili z dela, so na tleh videli ležati Sneguljčico.

Lea je zbudila čarobno bitje in si zaželela, da se Sneguljčica zbudi iz globokega spanca. Čarobni srnjaček je pihnil vanjo. Sobo je zajela čarobna svetloba. V trenutku, ko je Sneguljčica odprla oči, se je čarobni srnjaček spremenil v prekrasnega princa. Sneguljčica se je takoj zaljubila vanj. Tudi princ ni skrival svojih čustev. Od sreče so se vsi objeli. Princ in Sneguljčica sta se kmalu poročila. Ob sebi sta imela najboljše prijatelje – Leo in palčke.

Lea Skledar, 6. b

Nick Rakuš, 6. c

BELLA AND THE MAGIC SCHOOL

Once upon a time, there was a girl in my neighbourhood. Her name was Bella and she was 15 years old. She always believed in the miracles of magic, but that was not accepted in our world.

On one occasion, when she was walking along the street, she heard a strange sound from the forest. When she went to check it out, she saw a girl fighting something that looked like a dragon. She approached her and wanted to help her, but she was already helpless. In an instant, Bella felt a strange energy going through her body. She started to fly and a light started pouring out of her. As the light hit the dragon, it disappeared, but in that instant, Bella fell to the ground.

When she woke up in her house, the girl she had seen before was sitting next to her. Bella asked her who she was and if everything that she thought had happened was real. The girl told her that her name was Leyla and that it was all real. Leyla then said, 'It may sound strange, but you are a magical being and you need to train your powers if you want to save people from the unexpected.' Bella told her parents what had happened, but they didn't believe her story and said it was just nonsense. Luckily Leyla convinced them that it was true by showing them various meaningless tricks.

Bella went to another planet to a magical school full of fairies, witches, and trolls ... She never knew exactly what she was, she just thought she was magical. In that school, she had her own small group of four friends who saved all living beings from great dangers. Once, they found themselves unprepared struggling for their lives and they had to use heavy magic, which caused them to pass out.

After a long time, they woke up on the ground of a forest. A few moments later, they found out that every news station had a story about five girls found in a forest, who claimed that their parents sent them to some magic school. On the other hand, their parents insisted that this was not the case and that nothing had ever happened to the girls. When the girls tried to talk about magic and the purpose of what happened, no one would believe them.

Now, they all live normal and happy lives, but they are still in fear of what happened and how it all happened, and they are still wondering where they were all that time.

Lajla Poturović, 9. a

FLUFFY THE DANCING QUEEN

Once upon a time, there lived a cat named Fluffy. She had very long blue fur and curly whiskers. The cat lived in a house, but this wasn't an ordinary house. This was a cat's house. She was happy every day because she danced, painted, and sang. She liked food very much. Her favourite food was fish. She always wanted the biggest fish in the fish shop.

One summer day, she went for a walk on the beach. In the sea, she noticed the biggest fish of her life. It was a blue whale. The blue whale asked, 'Would you like to go with me?' Fluffy jumped on the whale's back and they swam away together. The next day, they got to the Cat Island with cats' houses. All the cats were very sad because they couldn't dance. Fluffy showed them how to dance and they made her the queen of the island.

Rosa Brodnjak Ritoša, 6. a

THE WICKED FOREST

Once upon a time, there lived a princess named Amanda. She was the most beautiful princess the world has ever seen. She had gorgeous blue eyes and silky brown hair. But her parents were very strict, so she didn't have much freedom in the castle. She was the princess of Scotland, and all the towns' people admired her beauty.

Amanda didn't enjoy being admired. She just wanted to be a normal teenager, so she worked hard until she finally got an acceptance letter from Harvard. She was so happy that she could finally go to university, be social and find new friends since the only friends she had were the maid and cooks that worked in the castle. Now that she got an acceptance letter to go to the best Ivy League school in the world, she could finally get new friends to hang out with. However, there was still one thing in the way before going to Harvard. Her parents.

As she opened the letter and noticed that she got accepted, she already knew that even if her parents did let her go, they would do something crazy to protect her. She slowly walked into their bedroom and noticed the confused look on their face. 'Yes?' her father asked confused why she was nervous. 'Uhm, erm ...' she stuttered. 'Amanda, if you don't know what you want to tell us, leave and come to tell us later,' her father rudely said to her. 'I GOT ACCEPTED TO HARVARD!' she screamed all shaken up. Her mother looked at her in a happy and surprised kind of way. Her father didn't look as happy as her mother, in fact, he looked mad. Really mad. 'You're NOT going!' he said. 'WHAT?' she asked. 'YOU ARE NOT GOING!' said her father looking at her without any kind of emotion. Her mother looked at him and said, 'PAUL, IT'S HARVARD! IT'S SAFE AND WONDERFUL.' After long ten minutes of him thinking about it, he finally said, 'Fine.' Amanda looked the happiest she'd ever looked. Of course, it was too good to be true. 'Under one condition,' her father said. 'We are looking for some new guards, so this is the perfect opportunity to test some new guards to see if they are worth guarding this beautiful castle,' he added. 'FINE! AT LEAST I CAN GO!' Amanda said.

As she walked out of the bedroom, she was happy to know she only had five more days to spend in the castle before she could have a bit more freedom than before. Later that night, her father came to tell her that she would meet her new guard tomorrow morning. The next morning, the guard had breakfast with the family so that they would meet before sending her to another country with a stranger.

A few days later, Amanda flew out to America with her guard Anthony. When she saw her room, she thought to herself, 'It's smaller than I expected, but better than being at home.'

Anthony said that he was going to explore the forest nearby and that he would be right back. Amanda requested to go with him. He got all pale and was shocked to hear her say that and was hesitant to go now as he had other plans there. All of a sudden, he got super happy to go, so they went. When they arrived, he said that he had to show her something. They went deep into the forest before Anthony pulled out his wand and revealed that he was an evil wizard that could make people do whatever he wanted. Amanda was shocked by this information and at that moment, without even thinking, she started running. She ran deeper into the forest without knowing that the wizard knew the forest better than anyone else. Amanda was too tired to run any longer. When Anthony finally caught her, he locked her in the forest! That was the last thing Amanda expected him to do. He told her that she could only get out when she saw a mother in the lake that was in the middle of the forest! Amanda knew that this was going to be impossible. But with the last bit of hope, she went to the lake. She sat there for days until she decided to look at her reflection in the lake and that was when she realised that in the lake, she didn't see her reflection but her mother's.

She was so happy knowing that now she could get out of the forest. As soon as she arrived at Harvard, she called her father, told him the whole story and so she got a new guard that her family knew and fully trusted.

Amanda turned this story into a book and now she is telling the story to young audiences all around the country. Her book is very successful and so is she. Now, she is living her best life.

Neža Lah Mršek, 6. a

THE MAGIC BOOK

It was a beautiful day in the house of Aaron Spelling. In the house lived a little girl whose name was Amy and who liked to read in her backyard under a lime tree.

One day, when it was raining, her grandma walked into her room, gave her a book and said, 'This book was my favourite when I was little.' Amy smiled and said, 'I think I read all of your books.' Grandma then said, 'Yes, but this one is special.' 'Grandma, why is it so special?', said Amy. Grandma was a little quiet and said, 'You will see for yourself,' and then she walked out of the room. Amy was so interested in this book that she started reading immediately after her Grandma left. When she opened the book, it lit up and dragged her into the book. When she fell onto the grass, she hit her head and fell asleep. When she woke up, she saw a lot of fairy-tale creatures. At first, she was so shocked that she couldn't speak. When she could speak again, she asked, 'Where am I?' and the animals answered, 'You're in the Magic World.' Amy didn't know where that was, so she asked again, 'Where am I?' and the animals answered again, 'You're in the Magic World.' Amy then asked, 'What is this Magic World?' 'This is the world where all the fairy-tale creatures live.' They sat in silence for a while and then the animals remembered that they had a meeting to go to, so they invited Amy with them. When they came into the room, Amy saw even more fairy-tale creatures from her grandma's books. The meeting was all about telling stories that they were in. When the meeting was over, the animals showed Amy all the places of their land.

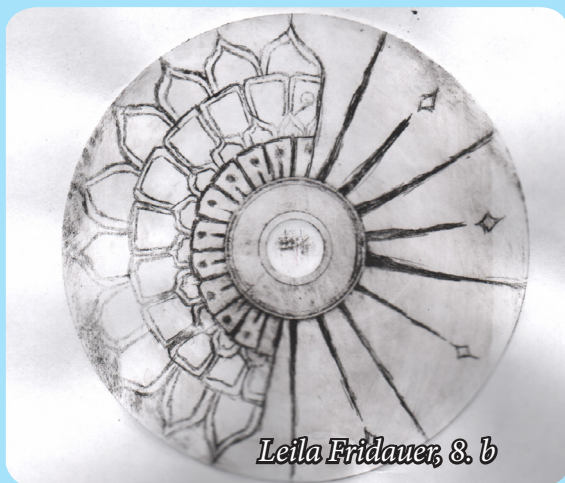
While they were showing her their land, Amy found the book that her grandma gave to her. After they showed her the whole land, Amy thanked them for everything, she opened the book which dragged her back to the real world.

Then she told Grandma everything that happened, but her grandma already knew. Whenever Amy wanted to relax, she opened the book and relaxed in the Magic world.

Tjaša Krajnc, 6. a

Tisa Julija Golob, 8. a

Leila Fridauer, 8. b

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Odgovorna oseba:	ravnateljica Helena Ocvirk
Glavna urednica in idejni vodja:	Alenka Kandrič
Mentorji literarnih del:	Natalija Nežmah Prijatelj, Helena Slameršak, Darja Brlek, Barbara Majhenič, Aleksandra Žarkovič Preac, Alenka Štrafela, Barbara Terbuc, Simona Jakomini, Simona Truntič, Darko Zupanc, Renata Debeljak, Vojko Jurgec, Daniela Štumberger
Mentorica likovnih del:	Doroteja Širovnik,
Avtor ilustracije na naslovnici:	Gal Delin, 6. a
Jezikovni pregled:	Daniela Štumberger
Grafično oblikovanje:	Peter Majcen
Izdala:	OŠ Olge Meglič Ptuj
ISSN	2463-9613 (spletna izdaja) Maj, 2023